

چگونگی مقابله امام زمان(عج) با سلاح‌های امروزی

حرکت امام زمان(عج)، آخرین حرکت الهی در مسیر هدایت است، به همین جهت اراده خداوند بدون احتیاج به ظهور علل و اسباب طبیعی در آن به ایفای نقش می‌پردازد. یکی از علامت‌های الهی نیز از کار افتادن سلاح‌های روز در مقابل اراده آن حضرت است!

حرکت امام زمان(عج)، آخرین حرکت الهی در مسیر هدایت است، به همین جهت اراده خداوند بدون احتیاج به ظهور علل و اسباب طبیعی در آن به ایفای نقش می‌پردازد. یکی از علامت‌های الهی نیز از کار افتادن سلاح‌های روز در مقابل اراده آن حضرت است!

به گزارش خبرنگار آیین و اندیشه خبرگزاری فارس، اعتقاد به وجود مبارک امام زمان(عج) و نیز عقیده به اینکه در پایان دوران زندگی بشری، مردی الهی قیام می‌کند و جهان را از ظلم پیراسته کرده و به عدل مطلق می‌آراید، تنها در شمار عقائد شیعیان نیست. به همین منظور در ادامه پای درس مهدویت آیت‌الله محمدعلی ناصری استاد اخلاق و مدیر حوزه علمیه حضرت ولی عصر(عج) درباره چگونگی مقابله امام زمان(عج) با سلاح‌های امروزی می‌نشینیم که این مبحث توسط مجید هادی‌زاده به رشته تحریر در آمده است.

*چگونگی مقابله حضرت با سلاح‌های امروزی

یکی از مسائلی که درباره عصر ظهر همواره مطرح می‌شده و امروزه با پیشرفت‌هایی که در تولید سلاح‌های مخرب و پر قدرت روز حاصل شده، بیشتر از پیش مطرح می‌شود؛ این است که ادعای شیعیان در طول تاریخ بر آن بوده است که حضرت ولی عصر(عج) در زمان ظهور، بر مسند حکمرانی تمام جهان تکیه می‌زنند.

حال می‌توان پرسید که: آن حضرت با وجود قدرت‌های امروز و سلاح‌های اتمی و بسیار قوی آنان، چگونه می‌توانند بر این مسند تکیه کنند؟ اصولاً اضمحلال قدرت‌های اتمی امروز - که به سلاح‌های مخرب‌تر از سلاح‌های اتمی نیز مجهز شده‌اند -، چگونه ممکن است؟ آیا آن حضرت(عج) می‌توانند با شمشیر بر سلاح‌های فوق پیشرفته امروزی غالب آیند؟

پاسخ ما به این پرسش آن است که همان گونه که وجود مبارک آن حضرت(عج) از مصادیق «غیب» است و ایمان به آن واجب و تنها طریق به دست آوردن معلومات مربوط به آن، وحی و سخنان معصومان است، هر آنچه به آن حضرت مربوط می‌شود نیز از همین گونه است.

به عبارت دیگر، درباره مسائل غیبی و آنچه به غیب مربوط است، نمی‌توان به عقل و استنباط‌های آن اتکاء کرد. از این رو، مسائل مربوط به آن حضرت را نیز می‌باید از وحی و سخنان معصومان - که عدل وحی است- دریافت.

بر این اساس، اگرچه امروزه شماری از نیمه روشنفکران بر این باور رفته‌اند که آن حضرت نیز به سلاح‌های روز مجهز می‌شوند و با وسائل امروزی به جنگ قدرت‌های بزرگ می‌شتابند، اما به باور ما این چنین نیست. اینان، «شمشیر» - که به صراحت نام آن در روایات معصومان به عنوان سلاح آن حضرت به کار رفته است- را نمادی از «اسلحه» قلمداد می‌کنند، و بدین ترتیب قائل می‌شوند که آن حضرت نه با شمشیر واقعی که با شمشیرهای روز به نهضت جهانی خود می‌پردازند؛ و شمشیر روز نیز سلاح‌های کشتار جمعی، هواپیماهای کارآمد و ناوگان‌های هواپیما بر امروزی است. بنابراین، حضرت نیز از نیروهای زمینی، هوایی و دریایی امروز جهان با همان سلاح‌های متعارف این نیروها استفاده می‌کنند.

به باور ما اگر چه سنت خداوند در جریان طبیعی امور بر آن بنا نهاده شده که هر امری را به وسیله اسباب و علل طبیعی آن به پیش برد؛ اما این قاعده تنها درباره امور طبیعی و غیرماورایی صادق است. به عبارت دیگر، اصل صادق «أَبَى اللَّهُ أَنْ يُجْرَى الْأُمُورَ إِلَّا بِأَسْبَابِهَا»، تنها بر امور طبیعی صادق است و درباره امور غیرطبیعی جریان پیدا نمی‌کند. بنابراین، ما بر این باوریم که اگرچه این اصل، اصلی است صحیح و در صحت آن هیچ تردیدی نیست، اما حضرت ولی عصر(عج) در زمان ظهور، نه با سلاح‌هایی که امروزه متعارف است که با همان شمشیر و سلاح‌های دوره صدر اسلام به مبارزه و تشکیل حکومت خویش خواهند پرداخت.

توضیح این مطلب را، به چند نکته توجه می‌دهیم:

نکته اول: همانگونه که زین پیش اشاره کردیم، در امور خارق عادت و ماوراء طبیعی، خداوند خود به اعمال اراده خویش می‌پردازد و آن چنان این گونه امور را هدایت می‌کند که به جریان طبیعی علل و اسباب، احتیاجی حاصل نمی‌شود.

نمونه این مسأله را در بسیاری از موارد تقابل حق و باطل می‌توان دید. در جریان افکندن حضرت ابراهیم (ع) در آتش، بدون آنکه علل و اسباب طبیعی در میان باشد آتش بر وجود مبارک حضرت ابراهیم خنک و گوارا شد؛ چه در آن دوران، جنگ میان نور و ظلمت به مرحله نهایی خود رسیده بود و اگر آن حضرت از آن آتش آسیبی می‌دید، تئوری نمرودیان بر نظریه ابراهیمیان پیشی می‌گرفت و خواه ناخواه مسیر هدایت مردمان مسدود می‌گشت. از این رو امر (نارگونی بَرْدًا و سَلَامًا) صدور یافت، و آن آتش، آنچنان عزیزانه، حضرتش را در میان خود گرفت.

واقعه حضرت حجت(عج) نیز از همین سنخ است؛ چه حرکت آن حضرت، آخرین حرکت الهی در مسیر هدایت است و بدین ترتیب اراده خداوند بدون احتیاج به ظهور علل و اسباب طبیعی در آن به ایفای نقش می‌پردازد. از همین نمونه است ماجرای سلطنت جهانی حضرت سلیمان بن داوود(ع)؛ آیا پیش از ایشان حکومتی در جهان مستقر نبود؟ و آیا ایشان بر تمامی کره زمین مسلط نشد؟ آیا می‌توان پذیرفت که آن حضرت با لشکرکشی به شهرها و کشتار مردمان بی‌گناه به این حکومت دست یافتند؟

در جریان انقلاب جهانی پیامبر اکرم(ص) نیز داستانی این چنین رخ داد. چه می‌دانیم که سلاح‌های مردم حجاز در مقابل سلاح‌های امپراطوری‌های رم و ایران، چندان ناچیز بود که اصلاً به عنوان اسلحه جنگی محسوب نمی‌شد. منجنیق‌های قلعه کوب، پیلان مست جنگی و لشکرهای زره‌پوش- که حتی اسبان آن لشکرها نیز سراپا غرق در آن بودند- در دست امپراطوران روزگار بود، و مشتی شمشیر و نیزه- که گاه در بعضی از جنگ‌ها به وام گرفته می‌شد تا حداقل اسلحه جنگاوران تأمین شود- نیز، در دست یاران پیامبر اکرم(ص). رستم فرخزاد فرمانده لشکر ایران در آن جنگ، تخت خود را در میان رود کارون برافراشته بود و سه هزار زن رامشگر به همراه آورده بود، چه جنگ با اعراب نو مسلمان را کاری کودکانه می‌پنداشت و بر این باور بود، که شمار فزون نیروهای او و نیز سلاح‌های پیشرفته آن روزگار- که به وفور در اختیار او بود- جنگ با این دشمنان را در ساعتی پایان خواهد بخشید؛ از این رو خود در مرحله نخست به میدان جنگ وارد نشد و از چند تن از سردارانش خواست که به میدان روند و این چند یاغی بادیه نشین را، کت بسته به محضرش آورند! اما وعده الهی چنان بود که این لشکر عظیم با آن سلاح‌های مجهز، ناکام میدان باشد؛ و سرانجام امپراطوری‌های قدرتمند روزگار یکی پس از دیگری به دست مسلمین فتح و تسخیر شوند.

یکی از دوستان مورد اعتماد ما، نقل می‌کرد که شصت سال پیش از این، از مرحوم عارف نامبردار حاج شیخ حسنعلی اصفهانی نخودکی- که سفری به تهران آمده بود- درباره کیفیت جنگ حضرت ولی عصر(عج) با اصحاب قدرت این روزگار سؤال کردم. ایشان در جواب فرمودند: برخیز و به همراه من بیرون بیا. آن دوست نقل می‌کرد که به همراه مرحوم شیخ از چند خیابان گذشتیم و به خیابان شمس‌العماره- که در آن زمان محل تردد اتوبوس‌های بین شهری و مکان سوار شدن و تخلیه مسافران و بارهای پایتخت بود- وارد شدیم. در آن هنگام، هنگامه‌ای از تردد اتوبوس‌ها برپا بود و غوغای حرکت آن‌ها، خیابان را فرا گرفته بود. در این حال مرحوم شیخ به قسمتی از خیابان اشاره‌ای کرد و تمامی اتوبوس‌های آن قسمت از خیابان از حرکت باز ایستادند!

آن دوست ما می‌گفت: من متعجب از سکون ماشین‌ها بودم و رانندگان متعجب از اینکه موتورها روشن است اما هیچ حرکتی در آنها مشاهده نمی‌شود! چون چند لحظه گذشت، حضرت شیخ اشارتی کرد و اتوبوس‌ها به حالت نخستین بازگشت و حرکت در خیابان آغاز شد! بعد از آن شیخ فرمود: آقای عزیز! من از خادمان حضرت حجت(عج) نیز محسوب نمی‌شوم، ولی خداوند این قدرت را به من بخشیده است، حال آیا خادمان آن حضرت از چه قدرتی برخوردارند؛ و بدیهی است که از قدرت خود آن حضرت نمی‌توان سخنی گفت، چه آن قدرت در مخیله آدمی نیز نمی‌گنجد.

نکته دوم: یکی از القاب حضرت ولی عصر(عج) «مبدی‌ء الآیات»-ظاهرکننده نشانه‌های عظمت الهی- است، چه آیات و نشانه‌های قدرت و عظمت الهی به دست آن حضرت ظاهر می‌شود؛ از این رو ایشان را «مبدی‌ء الآیات» خوانده‌اند.

یکی از علامت‌های عظمت الهی نیز، از کار افتادن سلاح‌های روز و بدون استفاده شدن آن‌ها در مقابل اراده آن حضرت است. آن حضرت، بدون آنکه به سلاح‌های کشتار جمعی امروز احتیاجی داشته باشند، با سلاح‌های مرسوم پیشینیان به مبارزه با معاندان می‌پردازند و بدیهی است که آنان نیز قدرت به کارگیری سلاح‌های خود را نخواهند داشت.

بر اساس روایتی که از حضرت امیر(ع) نقل شده است، ایشان فرموده‌اند: «در هنگام ظهور، ملائکه مقربین و منزلین و کروبیین

به یاری آن حضرت می‌شتابند، حضرت جبرئیل از جلو، حضرت میکائیل از سمت راست و حضرت اسرافیل از سمت چپ و دیگر ملائکه الهی از پشت سر، در رکاب ایشان قرار می‌گیرند و به یاری آن حضرت می‌شتابند».

نکته سوم: سر این مطلب در آن است که حضرت ولی عصر(عج) مظهر شماری از اسماء الهی همچون «العدل» و «الحکیم» هستند و بدین ترتیب آنچه انجام می‌دهند بر اساس حکمت و عدل است. حال اگر بپذیریم که آن حضرت با سلاح‌های مرگ آفرین امروزین-که با یک انفجار- جمع بسیاری از مردمان را به خاک هلاک می‌افکند- به بسط عدالت می‌پردازند، باید بپذیریم که آن حضرت شماری از بی‌گناهان را نیز نابود می‌کنند و این نمی‌تواند مفهومی به جز بی‌عدالتی داشته باشد. آیا جز این است که یک انفجار اتمی می‌تواند چند صد هزار نفر را در لحظه‌ای روانه دیار خاموشان سازد؟ و آیا آن حضرت(عج) نیز با همین گونه سلاح‌ها به مبارزه با مخالفان برمی‌خیزند؟ اگر چنین باشد پس چگونه آن حضرت می‌توانند مظهر عدالت و حکمت الهی باشند؟ حکمت الهی، مقتضی آن است که تنها معاندان و آنان که از پذیرش حق روی برمی‌گردانند، به مجازات رسند و عدل او نیز مقتضی آن است که جز از معاندان، دیگران از چنگال مرگ رهایی یابند؛ اما آیا سلاح‌های امروزی تفاوتی بین معاند و غیرمعاند می‌نهد؟ آیا زنان و کودکان نیز در چنین جنگ‌هایی دستخوش تعرض این گونه سلاح‌ها نمی‌شوند؟

در سلاح‌های فردی امر برعکس است. کسی که با شمشیر و دیگر سلاح‌های فردی به جنگ بر می‌خیزد در انتخاب دشمنی که به دست او روانه دیار نیستی می‌شود، حق انتخاب دارد و می‌تواند نیک را از بد بازشناسد و به گونه‌ای به جنگ بپردازد که نتوان او را ظالم و متعدی به مظلومان دانست.

بدین ترتیب، ما بر آن هستیم که آن حضرت نه با سلاح‌های کشتار جمعی امروزه که با سلاح‌های قابل کنترل پیشینیان به بسط عدالت در پهنه گیتی می‌پردازند.